

Danielin kirja – numero neljäkymmentähdeksän

Totuuksien paljastaminen: keskiön huuto, islamin rooli ja viimeinen koetteluprosessi viimeisinä päivinä

Jeff Pippenger
2024-01-13

Tietämyksen lisääntyminen, joka syntyi, kun Ulai-joen näky avattiin vuonna 1798, sai aikaan koetusprosessin, joka saavutti huippukohtansa Keskiön huudon liikkeessä vuonna 1844. Viimeisten päivien Keskiön huuto, joka nyt avataan, on ollut tuon historian esikuva, ja siihen sisältyvät aivan samat koettelevat totuudet kuin tuohon historiaan, sillä Keskiön huudon sanoma, joka nyt avataan, on Millerin jalokivien ennalleenasettaminen.

“Ne totuudet, jotka me vastaanotimme vuosina 1841, ’42, ’43 ja ’44, on nyt tutkittava ja julistettava. Ensimmäisen, toisen ja kolmannen enkelin sanomat tullaan tulevaisuudessa julistamaan kovalla äänellä. Ne annetaan vakavalla päättäväisyydellä ja Hengen voimassa.” Manuscript Releases, osa 15, 371.

Aikamme Keskiön huudon profeetallisen sanoman ensisijainen teema on Islamin, kolmannen voihuudon, rooli. Islamin kolme voihuutta ovat kaikki edustettuina Habakukin kahdella taululla. Viimeisten päivien Keskiön huudon sanoma alkoi tulla avatuksi heinäkuun 18. päivän 2020 pettymyksen yhteydessä, kun viimeisten päivien viipymisen aika saapui. Samoin kuin milleriittisen historian Keskiön huudon sanoma, viimeisten päivien sanoma kehittyy vähitellen, kunnes se saavuttaa Exeterin leirikokouksen edustaman kohdan. Siinä vaiheessa neitsyillä joko on öljy tai ei ole.

Jesajan Jerusalemin kansaa hallitseville pilkkaajille lausuma voi-tuomio osoittaa, että näky on tullut Efraimin juopuneille kuin sinetöity kirja. Jesajan kohdassa työ, jossa saatanaallinen symboli muutetaan jumalalliseksi symboliksi, niin kuin adventismin historiassa on tehty, on katsottava savenvalajan saveksi. Tuo työ oli ”jokapäiväisen” määritelmän vakiinnuttamista Kristuksen symboliksi, vaikka se on Saatanan symboli. Kun Daniel käytti sanaa ”tamid” pakanuuden symbolina, hän valitsi sanan symbolista tarkoitusta varten, sillä sana merkitsee ”jatkuvaa”.

On kolme valtaa, jotka johtavat maailman Harmagedoniin, ja ensimmäinen näistä kolmesta vallasta on lohikäärme (pakanuus). Lohikäärme aloitti sodankäyntinsä Jumalaa vastaan taivaassa. Lohikäärme jatkaa tätä sodankäyntiä tuhannen vuoden tuhatvuotiskauden loppuun asti, jolloin hänet lopulta hävitetään.

Ja kun ne tuhat vuotta ovat loppuun kuluneet, päästetään saatana vankilastaan, ja hän lähtee villitsemään maan neljällä kulmalla olevia kansoja, Googia ja Maagogia, kootakseen heidät sotaan; ja heidän lukumääränsä on kuin meren hiekka. Ja he nousivat yli maan avaruuden ja saartoivat pyhien leirin ja sen rakastetun kaupungin. Mutta tuli lankesi taivaasta Jumalan tyköä

ja kulutti heidät. Ja perkele, joka heitä villitsi, heitettiin tuli- ja tulikivijärveen, jossa myös peto ja väärä profeetta ovat, ja heitä vaivataan päivin ja öin aina ja iankaikkisesti. Ilmestys 20:7–10.

Peto (paavius), joka on toinen niistä kolmesta vallasta, jotka johtavat maailman Harmagedoniin, ja väärä profeetta (Yhdysvallat), joka on kolmas noista kolmesta vallasta, ilmaantuivat kumpikin historian näyttämölle ristin historian jälkeen, ja kumpikin tuhoetaan Kristuksen toisessa tulemisessa.

Ja peto vangittiin, ja sen kanssa väärä profeetta, joka oli tehnyt sen edessä ihmeitä, joilla hän eksytti ne, jotka olivat ottaneet pedon merkin, ja ne, jotka kumarsivat sen kuvaa. Nämä molemmat heitettiin elävinä tuliseen järveen, joka palaa tulikiveä. Ilmestys 19:20.

Kun Daniel valitsi hepreankielisen sanan ”jatkuva” pakanuuden (Saatanan) vertauskuvaksi, hän valitsi sanan, joka osoitti, että juuri Saatana on jatkuvasti taistellut Jumalaa vastaan. Kaksi muuta valtaa ovat aktiivisia sodankäynnissään Jumalaa vastaan vain määrättyinä ajanjaksoina. Danielin valinta sanasta ”tamid” (jatkuva) oli tarkoituksellinen ja täsmällinen.

जैसे-जैसे यशायाह का उस शोक-वृत्तांत में, जो उन लोगों के वरिद्ध है जिन पर प्रभु ने गहरी नींद की आत्मा उड़ेल दी और उनकी आँखें मूंद दी, अध्याय अट्ठाईस से बढ़ते हुए अध्याय तीस तक क्रमशः आगे बढ़ता है, वह लिखता है:

Mene nyt, kirjoita se heidän eteensä tauluun ja merkitse se kirjaan, että se säilyisi tulevia aikoja varten, iankaikkisesti ja ainiaan: Sillä tämä on niskoitteleva kansa, valheelliset lapset, lapset, jotka eivät tahdo kuulla Herran lakia; jotka sanovat näkijöille: Älkää nähkö; ja profeetoille: Älkää ennustako meille oikeita asioita, puhukaa meille miellyttäviä sanoja, ennustakaa petoksia; poiketkaa tieltä, väistykää polulta, poistakaa Israelin Pyhä meidän edestämme. Sentähden näin sanoo Israelin Pyhä: Koska te halveksitte tätä sanaa ja turvaatte sortoon ja vääryyteen ja nojaatte niihin, sentähden tämä vääryys on teille kuin sortumaisillaan oleva halkeama, joka pullistuu korkeassa muurissa ja jonka luhistuminen tulee äkisti, silmänräpäyksessä. Ja hän murskaa sen niin kuin saventaljan astia murskataan kappaleiksi; hän ei säästä, niin ettei sen särkyneistä kappaleista löydy sirpalettakaan, jolla voisi ottaa tulta liedestä tai ammentaa vettä säiliöstä. Sillä näin sanoo Herra, Herra, Israelin Pyhä: Kääntymisessä ja levossa te pelastutte, hiljaisuudessa ja luottamuksessa on teidän voimanne; mutta te ette tahtoneet. Jesaja 30:8–15.

Kirjoitettu ”taulu” on Habakukin toisen luvun taulut, jotka laadittiin sitä varten, että ne, jotka ne lukevat, voisivat ”juosta” ja levittää sanoman. ”Kirja”, joka teki ”muistiinpanon” ”taulusta”, on Habakuk. Habakukin ”kirjasta” oleva ”taulu” edustaa koetusprosessia, joka tuo ilmi ”kapinallisen kansan, valheelliset lapset, lapset, jotka eivät tahdo kuulla Herran lakia”. Ne ”kapinalliset ihmiset”, jotka kieltäytyvät ”kuulemasta”, ovat Jeremian kirjassa ne, jotka kieltäytyvät kuulemasta vartijan pasuunan ääntä.

मैंने तुम्हारे ऊपर पहरदार भी नियुक्त किए, यह कहकर, नरसिंग की ध्वनि पर ध्यान दो। परन्तु उन्होंने कहा, हम ध्यान न देंगे। यरिमयाह 6:17।

Kapinalliset ovat niitä, jotka sekä Jesajan historiassa että Kristuksen historiassa eivät tahtoneet kuulla.

Ja hän sanoi: Mene ja sano tälle kansalle: Kuulkaa kyllä, mutta älkää ymmärtäkö; nähkää kyllä, mutta älkää käsittäkö. Paaduta tämän kansan sydän, tee sen korvat raskaat ja sulje sen silmät, ettei se näkisi silmillään eikä kuulisi korvillan eikä ymmärtäisi sydämellään eikä kääntyisi ja tulisi parannetuksi. Jesaja 6:9, 10.

Jesajan kuurot kapinalliset voivat ”kuulla”, mutta eivät ”kuule”, ja heidän kieltäytymisensä ”kuulla” osoittaa, että he ”eivät ymmärrä”. Danielin jumalattomat, jotka ovat myös Matteuksen tyhmit neitsyet, eivät ymmärrä tiedon lisääntymistä, jota kuvaa ”pöytä” ja joka on merkitty Habakukin ”kirjaan”. Jos Jesajan kuurot kapinalliset kuulisivat, he voisivat kääntyä ja tulla parannetuiksi, mutta heidän sydämensä on paatunut, joten he eivät voi ymmärtää Keskiyön huudon sanomaa. Jeesus antoi toisen todistuksen kuuroista kapinallisista.

Ja opetuslapset tulivat ja sanoivat hänelle: Miksi sinä puhut heille vertauksin? Hän vastasi ja sanoi heille: Sentähden, että teidän on annettu tuntea taivasten valtakunnan salaisuudet, mutta heidän ei ole annettu. Sillä sille, jolla on, annetaan, ja hänellä on oleva yltäkyllin; mutta siltä, jolla ei ole, otetaan pois sekin, mikä hänellä on. Sentähden minä puhun heille vertauksin: koska he näkevin silmin eivät näe, ja kuulevin korvin eivät kuule, eivätkä ymmärrä. Ja heissä käy toteen Esaiaan ennustus, joka sanoo: Korvillanne te kuulette ettekä ymmärrä, ja näkevin silmin te näette ettekä käsitä. Sillä tämän kansan sydän on paatunut, ja korvillan he työläästi kuulevat, ja silmänsä he ovat sulkeneet, etteivät he milloinkaan näkisi silmillään ja kuulisivat korvillan ja ymmärtäisi sydämellään ja kääntyisi, ja niin minä heidät parantaisin. Mutta autuaat ovat teidän silmänne, sillä ne näkevät, ja teidän korvanne, sillä ne kuulevat. Sillä totisesti minä sanon teille: monet profeetat ja vanhurskaat miehet ovat halunneet nähdä, mitä te näette, eivätkä ole nähneet, ja kuulla, mitä te kuulette, eivätkä ole kuulleet. Matteus 13:10–17.

Viisaat ymmärtävät vertausten salaisuuden, joka on totuutta, esitettynä sääntö säännön päälle. Viisaat ovat autuaita, sillä he näkevät ja kuulevat, ja sekä viisaat että autuaat esitetään Danielin kirjan kahdennessatoista luvussa. ”Viisaat” ovat niitä, jotka ymmärtävät (sydämellään) tiedon lisääntymisen, jota edustaa se ”pöytä”, joka on mainittu Habakukin ”kirjassa”, ja ”autuaat” ovat niitä, jotka odottavat.

Ja hän sanoi: Mene matkaasi, Daniel, sillä nämä sanat pysyvät suljettuina ja sinetöityinä lopun aikaan asti. Monet puhdistetaan ja valkaistaan ja koetellaan; mutta jumalattomat tekevät jumalattomasti, eikä yksikään jumalattomista ymmärrä, mutta viisaat ymmärtävät. Ja siitä ajasta, jolloin jokapäiväinen uhri lakkautetaan ja hävityksen kauhistus asetetaan, on oleva tuhat kaksisataa yhdeksänkymmentä päivää. Autuas se, joka odottaa ja saavuttaa tuhat kolmesataa kolmekymmentäviisi päivää. Daniel 12:9–13.

Milleriläiset ymmärsivät oikein, että tuhatkolmesataakolmekymmentäviisi päivää alkoivat, kun pakanuus (”jokapäiväinen”) ”otettiin pois” vuonna 508. Siunaus luvattiin niille, jotka odottivat vuonna 1843. Sanan ”tulee” merkitys kyseisessä kohdassa on ”ulottuu”. Vuosi 1843 ”ulottui” vuoteen 1844, kun se päättyi. Kun vuosi 1843 päättyi, Habakukin ”viipymisen aika” saapui, ja siunaus lausuttiin niiden ylle, jotka odottivat niin kuin ”kirjassa”, jossa mainittiin ”taulut”, oli käsketty. Habakukin ”kirja” käski odottamaan näkyä.

Daniel yksilöi vuoden 1798 historian (lopun ajan), jolloin hänen kirjansa avattiin sineteistä, ja silloin sai alkunsa kolmivaiheinen koetusprosessi (puhdistetaan, valkaistaan ja koetellaan). Tuo prosessi saavutti päätöksensä seitsemän ukkosenjylinän kätketyn historian ilmenemisessä. Tämä kätetty historia on kolme totuuden tienviittoa, joita edustavat ensimmäinen pettymys, keskiyön huudon sanoma ja suuri pettymys. Ensimmäiseen pettymykseen saapumisen siunaus edustaa kolmivaiheista koetusprosessia vuoden 1798 historian lopussa aina vuoteen 1844 saakka.

Vuoden 1798 historia aina vuoden 1844 suureen pettymykseen saakka esikuvallistaa vuoden 1989 historiaa aina pian tulevaan sunnuntailakiin saakka. Siunaus on luvattu niille, jotka odottavat näkyä, joka alkoi viipyä ensimmäisen pettymyksen yhteydessä. Danielin kahdennessatoista luvussa mainitut ”viisaat” ovat niitä, jotka ovat ”autuaita” ja jotka ”odottavat”. Jumalattomat ovat niitä, jotka eivät ”kuule” sydämellään ja jotka eivät ”näe”. Koko milleriläisen liikkeen kokemus on tiivistetty Danielin neljään jakeeseen, ja nämä jakeet kuvaavat myös sadan neljäkymmenenneljän tuhannen sinetöimisen historiaa.

Noiden neljän jakeen kuvaama pyhä historia perustuu siihen tiedon lisääntymisen ymmärtämiseen, jota Habakukin tauluissa esitettiin, sekä siihen tiedon lisääntymiseen, jonka Jeesus toi esiin opettaessaan menetelmällä käsky käskyn päälle. Hän esitti vertauksen toisensa jälkeen selittääkseen profetian salaisuuden ”viisaille”. Danielin kahdennessatoista luvussa ”jumalattomat” eivät ymmärrä, ja 2. Tessalonikalaiskirjeen toisessa luvussa heidän ymmärtämättömyytensä kuvataan totuuden vihaamisena, mikä tuo väkevän eksytyksen. Se totuus, jota jumalattomat eivät rakasta Paavalin kirjeessä, oli ”jokapäiväinen”, ja Danielin neljässä jakeessa se nimenomaisesti yksilöity profeettallinen totuus on ”jokapäiväinen”.

Jeesus sanoi opetuslapsille, että he olivat autuaita, ja näin tehdessään hän asetti heidät vastakohtaksi niille, joista Jesajassa puhutaan ja jotka kieltäytyivät näkemästä ja kuulemasta, jotta voisivat kääntyä. Ne, jotka Danielin kahdennessatoista luvussa ovat autuaita, ovat niitä, jotka odottavat. Danielin kahdentoista luvun neljä jaetta sekä näiden jakeiden täyttymys milleriittien historiassa, samoin kuin Jesajan vastakkainasettelu suhteessa ryhmään, joka kieltäytyi kuulemasta ja näkemästä, sekä myös Kristuksen tekemä täsmälleen sama ero näiden kahden ryhmän välillä, kaikki viittaavat eteenpäin seitsemän ukkosenjylinän kätettyyn historiaan, joka saapui 18. heinäkuuta 2020. Milleriittien historian lopullinen koetusprosessi, joka alkoi ensimmäisestä pettymyksestä, toistuu nyt. Jotkut tulevat näkemään, ja toiset kieltäytyvät näkemästä.

Kaikista vuosina 1840–1844 annetuista sanomista on nyt tehtävä voimallisia, sillä on monia ihmisiä, jotka ovat menettäneet suuntansa. Sanomien tulee mennä kaikkiin seurakuntiin.

Kristus sanoi: ”Autuaat ovat teidän silmänne, sillä ne näkevät, ja teidän korvanne, sillä ne kuulevat. Sillä totisesti minä sanon teille: monet profeetat ja vanhurskaat miehet ovat halunneet nähdä sitä, mitä te näette, eivätkä ole nähneet, ja kuulla sitä, mitä te kuulette, eivätkä ole kuulleet” [Matteus 13:16, 17]. Autuaat ovat ne silmät, jotka näkivät sen, mikä nähtiin vuosina 1843 ja 1844.

”Sanoma annettiin. Eikä sanoman toistamisessa saa olla viivytystä, sillä aikojen merkit täytyvät; päättävä työ on tehtävä. Suuri työ tehdään lyhyessä ajassa. Pian annetaan Jumalan

määräämä sanoma, joka paisuu voimalliseksi huudoksi. Silloin Daniel on seisova osassaan antaakseen todistuksensa.” Manuscript Releases, osa 21, 437.

Enkelit johdattivat William Millerin ymmärtämään, että ”jokapäiväinen” oli pakanallisen Rooman symboli. Sisär White vahvisti suoraan, että hän oli oikeassa tässä ymmärryksessään. Se ymmärrys, joka esitettiin Habakukin ”kirjassa” mainituilla ”tauluilla”, on ”tulevia aikoja varten”. Tuon ”kirjan” avaaminen ilmentää ”niskoittelevia, valheellisia lapsia”. ”Lapset” on viimeisen sukupolven symboli, joten Jesajan kohdan ”tuleva aika” viittaa erityisesti tutkivan tuomion viimeisiin päiviin.

Jesaja toteaa, että ”valheen lapset” hylkäävät sen profeetallisen sanoman, joka on esitetty ”taululla” ja merkittynä ”kirjaan”, sillä he sanovat ”näkijöille: Älkää nähkö; ja profeetoille: Älkää profetoiko meille sitä, mikä on oikeaa, puhukaa meille mieluisia asioita, profetoikaa petoksia.” Vuonna 1863 Laodikealainen adventismi aloitti voimistuvan prosessin tämän valheen lasten pyynnön täyttämiseksi. Jesaja kuvaa tätä työtä milleriläisten perustusten vanhojen polkujen hylkäämisinä, sillä he sanoivat: ”Poistukaa tieltä, väistykää polulta, saattakaa Israelin Pyhä lakkaamaan olemasta meidän edessämme.” Polku, joka on tie, on Jeremian vanhat polut.

Näin sanoo Herra: Asettukaa teille ja katsokaa, ja kysykää ikivanhoja polkuja, missä on hyvä tie, ja vaeltakaa sitä, niin löydätte levon sieluillenne. Mutta he sanoivat: Emme vaella sitä. Jeremia 6:16.

”Valheellisten lasten” Jeremian ”vanhojen polkujen” hylkääminen on Keskiyön huudon sanoman hylkäämistä; juuri siinä on löydettävissä ”lepo”, joka on myös se ”lepo ja virvoitus”, jota he eivät tahtoneet kuulla Jesajassa, ja joka on myös myöhäissateen sanoman virvoitus. Tuo sanoma on Keskiyön huudon sanoma, joka esitetään milleriittien historiassa ja havainnollistetaan ”tauluilla”, joista tehdään huomio ”kirjassa”. Valheellisten lasten Keskiyön huudon sanoman hylkäämistä kuvataan heidän halullaan ”saattaa Israelin Pyhä lakkaamaan olemasta” heidän edessään. Ellen Whiten ensimmäinen näky, jota Alfa ja Omega varmasti käyttäisivät lopun kuvaamiseen, yksilöi vanhurskaiden polun, osoittaen valon sen alussa ja sen, kuka johdattaa ”viisaat” polun loppuun asti.

”Heillä oli polun alussa takanaan kirkas valo, jonka enkeli sanoi minulle olevan ‘keskiyön huuto’. Tämä valo loisti koko polun pituudelta ja valaisi heidän jalkansa, jotta he eivät kompastuisi.

”Jos he pitivät katseensa kiinnitettynä Jeesukseen, joka oli aivan heidän edellään johdattaen heitä kaupunkiin, he olivat turvassa. Mutta pian jotkut väsyivät ja sanoivat, että kaupunki oli vielä kaukana, ja he olivat odottaneet pääsevänsä sinne jo aiemmin. Silloin Jeesus rohkaisi heitä kohottamalla kirkkaan oikean käsivartensa, ja Hänen käsivarresta tuli valo, joka aaltoili adventtijoukon yllä, ja he huusivat: ’Halleluja!’ Toiset taas uhkarohkeasti kielsivät takanaan olevan valon ja sanoivat, ettei Jumala ollut johdattanut heitä niin pitkälle. Heidän takanaan ollut valo sammui, jättäen heidän jalkansa täydelliseen pimeyteen, ja he kompastuivat, kadottivat näkyvistään merkin ja Jeesuksen ja putosivat polulta alas pimeään ja pahaan maailmaan heidän alapuolellaan.” Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

Se oli Keskiyön huudon valo sekä alussa että lopussa. Jeesusta (Israelin Pyhää) he tahtoivat, ettei hän olisi enää heidän edessään. Jeesuksen kirkkaasta oikeasta käsivarresta säteilevä valo oli Keskiyön huudon valo, sellaisena kuin se oli kuvattuna ”tauluissa”, jotka mainittiin ”kirjassa”. ”Valehtelevien lasten” Kristuksen Keskiyön huudon sanoman ja sen polun, jota heidän tuli kulkea, hylkääminen toi Jumalan tuomion heidän päälleen heidän pudotessaan polulta. ”Korkea muuri”, joka äkisti murretaan, on kirkon ja valtion erottamisen ”muuri”, joka hävitetään pian tulevan sunnuntailain myötä. Tuo tuomio tulee ”äkisti, silmänräpäyksessä”, ja se on oleva ”niin kuin savenvalajan astian särkymä, joka murskataan kappaleiksi”. Se on se tuomio, joka liittyy siihen, että saatanallinen ”jokapäiväisen” vertauskuva käännetään ylösalaisin ja tunnistetaan Kristuksen vertauskuvaksi.

Totisesti, teidän kaiken ylösalaisin kääntämisenne pidetään savenvalajan savena; sillä sanoisiko teko siitä, joka sen on tehnyt: Hän ei minua tehnyt? tahi sanoisiko valmistettu siitä, joka sen valmisti: Hänellä ei ollut ymmärrystä? Jesaja 29:16.

”Jatkuva” on se profeetallinen totuus, joka sitoo yhteen Danielin kahdennentoista luvun neljä jaetta, jotka osoittavat eron jumalattomien ja viisaiden välillä. ”Jatkuva” on se totuus, jota vihaavat ne, jotka vastaanottavat väkevän eksytyksen 2. Tessalonikalaiskirjeessä. ”Jatkuva” edustaa ”valheellisten lasten” halua saada Israelin Pyhä pois tieltään. Ja heidän rangaistuksensa kuvataan savenvalajan astian särkemisenä, ja se, mitä jää jäljelle, on kuvaus tyhmien neitsyiden kadotetusta tilasta, sillä särkyneen savenvalajan astian rikotuista ja jäljelle jääneistä kappaleista ”ei löydy” ”sirpalettakaan tulen ottamiseen liedestä tai veden ammentamiseen kaivosta”.

Sekä ”tuli” että ”vesi” ovat Pyhän Hengen vertauskuvia, samoin kuin öljy kymmenen neitsyen vertauksessa. Kun Keskiyön huuto äkisti kajahtaa hetkessä, niin kuin se tapahtui Exeterin leirikokouksessa elokuussa 1844, ”valheen lapset” eivät voi löytää lainkaan öljyä (vettä tai tulta). Heidät kutsuttiin ensimmäisen pettymyksen jälkeen ”palaamaan”, niin kuin Jeremiaskin, mutta he kieltäytyivät.

Sinun sanasi tulivat, ja minä söin ne; ja sinun sanasi olivat minulle sydämeni ilo ja riemu, sillä minut on kutsuttu sinun nimelläsi, Herra, Jumala Sebaot. En istunut pilkkaajien seurassa enkä iloinnut; minä istuin yksinäni sinun kätesi tähden, sillä sinä olet täyttänyt minut kiivaudella. Miksi on tuskani ainainen ja haavani parantumaton, niin ettei se tahdo parantua? Oletko sinä minulle aivan kuin petollinen puro, kuin vedet, jotka ehtyvät? Sentähden näin sanoo Herra: Jos sinä palaat, niin minä annan sinun jälleen astua eteeni; ja jos erotat kalliin halpahintaisesta, saat olla minun suuni. He saavat palata sinun tykösi, mutta sinun ei pidä palata heidän tykönsä. Ja minä teen sinusta tälle kansalle varustetun vaskimuurin; ja he sotivat sinua vastaan, mutta eivät voita sinua, sillä minä olen sinun kanssasi pelastaakseni sinut ja vapauttaakseni sinut, sanoo Herra. Ja minä pelastan sinut pahojen kädestä ja lunastan sinut väkivaltaisten käsistä. Jeremia 15:16–21.

Jeremia edustaa niitä, jotka palasivat ensimmäisen pettymyksen jälkeen. Niitä, jotka ryhtyivät siihen työhön, että erotetaan ”kallis halpaan sekoittuneesta”, jotta he ”seisoisivat” Herran edessä ja olisivat Herran ”suuna”. He ovat niitä, joita Daniel yhdeksännessä luvussa edustaa sellaisina, jotka ymmärtävät hajallaan olevan tilansa ja sen jälkeen rukoilevat 3. Mooseksen kirjan

kahdennenkymmenennen kuudennen luvun rukouksen. He ovat niitä, joita Daniel, Jeremia ja Habakukin vartijat edustavat vastakohtana ”valheellisille lapsille”. ”Valheellisia lapsia” puhutteli myös ”Israelin Pyhä”, kun Hän sanoi: ”kääntymällä ja hiljaisuudessa te pelastuisitte; levossa ja luottamuksessa olisi teidän voimanne; mutta te ette tahtoneet”.

Millerin jalokivet ovat ne totuudet, joita Habakukin tauluihin kuvattiin ja jotka edustavat Keskiyön huudon sanoman koetusta, joka tuottaa kaksi palvojien luokkaa. Sitä kapinaa symboloi, joka ilmenee näitä jalokiviä vastaan, ”jokapäiväinen”. Miller oli oikeassa ymmärryksessään ”jokapäiväisestä”, mutta hänen ymmärryksensä oli rajoittunut sen historian vuoksi, jossa hän eli, ja jalokivet, jotka hänellä oli tapana asettaa huoneensa keskellä olevalle pöydälle, loistavat nyt kymmenen kertaa kirkkaammin kuin silloin, kun Miller ensi kerran asetti ne pöydälleen. Ne ovat nyt suuremmassa rasiassa, sillä rasia ei nyt edusta ainoastaan Raamattua, kuten Millerin aikana, vaan se edustaa nyt sekä Raamattua että Profetian Henkeä.

Juuri nämä kaksi todistajaa synnyttävät koettelevan valon viimeisinä päivinä, ja juuri nämä kaksi todistajaa muodostuvat ensisijaiseksi taistelukentäksi viimeisinä päivinä. Miller näki taistelun, sillä hänen unessaan he ottivat hänen lippaansa (Raamatun) ja repivät sen rikki. Johannes, joka edustaa ”viisaita” viimeisinä päivinä, ”oli saarella, jonka nimi on Patmos, Jumalan sanan tähden ja Jeesuksen Kristuksen todistuksen tähden.” Johannesta vainottiin siksi, että hän uskoi sekä Raamatun että Ellen Whiten kirjoitusten sanomaan.

Jatkamme seuraavassa kirjoituksessa niiden totuuksien tarkastelua, joita vuonna 1798 sinetöimättömäksi tehty näky Ulai-joesta kuvaa.

”Meillä ei ole mitään syytä pelätä tulevaisuutta, paitsi jos unohdamme sen tien, jota Herra on meitä johtanut, ja Hänen opetuksensa menneessä historiassamme.” Life Sketches, 196.